

Zadeva C-949/19

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

31. december 2019

Predložitveno sodišče:

Naczelny Sąd Administracyjny (Poljska)

Datum predložitvene odločbe:

4. november 2019

Tožeča stranka:

M.A.

Tožena stranka:

Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N.

[...] (ni prevedeno)

SKLEP

4. november 2019

Naczelny Sąd Administracyjny (vrhovno upravno sodišče) [...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno)

je po preučitvi dne 4. novembra 2019

[...] (ni prevedeno)

kasacijske pritožbe, ki jo je oseba M. A. vložila

zoper sklep Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (upravno sodišče
vojevodstva v Varšavi)

z dne 12. marca 2019 [...] (ni prevedeno), s katerem je bila zavržena tožba,

ki jo je oseba M. A. vložila

zoper odločbo konzula Republike Poljske v N.

z dne [...] julija 2018 št. [...]

o zavrnitvi izdaje vizuma,

sklenilo:

1. Sodišču Evropske unije se predloži to vprašanje za predhodno odločanje: Ali je treba člen 21(2a) Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 med vladami držav Gospodarske unije Beneluks, Zvezne republike Nemčije in Francoske republike o postopni odpravi kontrol na skupnih mejah [...] (ni prevedeno) v povezavi s členom 47, prvi odstavek, Listine Evropske unije o temeljnih pravicah [...] (ni prevedeno) razlagati tako, da bi morala biti državljanu tretje države, ki mu je bila zavrnjena izdaja vizuma za dolgoročno bivanje in ki ne more uveljavljati pravice do prostega gibanja na ozemlju drugih držav članic iz člena 21(1) Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma, zagotovljena pravica do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem?
2. [...] (ni prevedeno) Odločanje v zadevi se prekine do odgovora na vprašanje za predhodno odločanje iz točke 1.

OBRAZLOŽITEV

1. Pravni okvir

Pravni okvir zajema določbe prava Unije in nacionalnega prava, ki se nanašajo na pravico do izpodbijanja odločbe konzula o zavrnitvi izdaje nacionalnega vizuma.

1.1. Določbe prava Unije.

Člen 47, prvi odstavek, Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina):

„Vsakdo, ki so mu kršene pravice in svoboščine, zagotovljene s pravom Unije, ima pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem v skladu s pogoji, določenimi v tem členu.“

Člen 18 Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma z dne 14. junija 1985 med vladami držav Gospodarske unije Beneluks, Zvezne republike Nemčije in Francoske republike o postopni odpravi kontrol na skupnih mejah (UL 2000, L 239, str. 19; v nadaljevanju: Konvencija o izvajanju schengenskega sporazuma):

„1. Vizumi za prebivanje, daljše od treh mesecev (vizumi za dolgoročno prebivanje), so nacionalni vizumi, ki jih izda ena od držav članic v skladu z nacionalnim pravom ali pravom Unije. Taki vizumi se izdajo na podlagi enotne oblike za vizume, kakor je določena v Uredbi Sveta (ES) št. 1683/95, pri čemer je v ustreznem polju vrsta vizuma označena s črko ‚D‘. Izpolnijo se v skladu z

ustreznimi določbami Priloge VII k Uredbi (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti (Vizumski zakonik).

2. Vizumi za dolgoročno prebivanje veljajo največ eno leto. Če država članica tujcu dovoli, da na njenem ozemlju ostane za obdobje, daljše od enega leta, se vizum za dolgoročno prebivanje pred koncem njegove veljavnosti nadomesti z dovoljenjem za prebivanje.“

Člen 21(1) Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma:

„Tujci, ki imajo veljavno dovoljenje za prebivanje, ki ga je izdala ena od držav članic, se lahko na podlagi tega dovoljenja in veljavne potne listine do tri mesece v katerem koli šestmesečnem obdobju prosto gibljejo na ozemlju drugih držav članic, če izpolnjujejo pogoje za vstop iz člena 5(1)(a), (c) in (e) Uredbe (ES) št. 562/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o Zakoniku skupnosti o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (Zakonik o schengenskih mejah) in niso na nacionalnem seznamu razpisanih ukrepov zadevne države članice.“

Člen 21(2a) Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma:

„Pravica do prostega gibanja iz odstavka 1 se uporablja tudi za tujce z veljavnim vizumom za dolgoročno prebivanje, ki ga je izdala ena od držav članic, kakor je določeno v členu 18.“

1.2. Določbe nacionalnega (poljskega) prava

Člen 75 ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (zakon o tujcih; Dz.U. iz leta 2018, pozicija 2094, kakor je bil spremenjen; v nadaljevanju: zakon o tujcih):

„1. Zavrnitev izdaje nacionalnega vizuma se opravi z odločbo.

2. Odločba o zavrnitvi izdaje nacionalnega vizuma se izda na obrazcu.“

Člen 76 zakona o tujcih:

„1. V primeru odločbe o zavrnitvi izdaje schengenskega ali nacionalnega vizuma, ki jo izda (1) konzul, je mogoče vložiti vlogo za ponovno preučitev zadeve s strani tega organa; [...]“

Člen 5 ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (zakon z dne 30. avgusta 2002 o postopku pred upravnimi sodišči; Dz. U. iz leta 2018, pozicija 1302, kakor je bil spremenjen; v nadaljevanju: zakon o upravnem sporu)

„Upravna sodišča niso pristojna v zadevah o: [...]“

4) vizumih, ki jih izdajo konzuli, razen vizumih

a) iz člena 2, točke od 2 do 5 Uredbe (ES) št. 810/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o vizumskem zakoniku Skupnosti (vizumski zakonik) (UL, 15.09.2009, L 243, str. 1, kakor je bil spremenjen),

b) izdanih tujcem, ki so družinski člani državljana države članice Evropske unije, države članice Evropskega združenja za prosto trgovino (EFTA), ki je pogodbenica Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru, ali Švicarske konfederacije, v smislu člena 2, točka 4, ustawa z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywatele państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (zakon z dne 14. julija 2006 o vstopu na ozemlje Republike Poljske, bivanju na njem in njegovi zapustitvi s strani državljanov držav članic Evropske unije in njihovih družinskih članov; Dz. U. iz 2017, pozicija 900, in iz leta 2018, pozicija 650)).

[...]“.

Člen 58(1), točka 1, zakona o upravnem sporu: „Sodišče tožbo zavrže: če zadeva ne spada na področje pristojnosti upravnega sodišča [...]“.

2. Dejansko stanje

2.1. Postopek pred konzulom

Oseba M. A. (v nadaljevanju: tožeča stranka) je dne [...] julija 2018 pri konzulu Republike Poljske (v nadaljevanju: konzul) vložila prošnjo za izdajo nacionalnega vizuma, pri čemer se je sklicevala na to, da želi na Poljskem začeti dvoletni študij druge stopnje. Konzul je z odločbo z dne [...] julija 2018 zavrnil izdajo nacionalnega vizuma. Konzul je po obravnavi vloge tožeče stranke za ponovno preučitev zadeve dne [...] julija 2018 ponovno zavrnil izdajo vizuma, ker naj ne bi bil upravičen namen ali niso bili izpolnjeni pogoji za načrtovano bivanje.

2.2. Upravni spor

2.2.1. Tožeča stranka je zoper zgoraj omenjeno odločbo konzula o zavrnitvi izdaje vizuma pri Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (upravno sodišče vojvodstva v Varšavi; v nadaljevanju: sodišče prve stopnje) vložila tožbo. Tožeča stranka je dopustnost vložitve tožbe zoper tako odločbo pri upravnem sodišču med drugim utemeljevala s sklicevanjem na sodbo Sodišča Evropske unije z dne 13. decembra 2017, El Hassani (C-403/16, ECLI:EU:C:2017:960). Tožeča stranka je menila, da je izrek te sodbe mogoče uporabiti tudi v obravnavani zadevi, ker so si dejanski in pravni elementi obeh zadev podobni.

Konzul je v odgovoru na tožbo predlagal, naj se jo zaradi nepristojnosti upravnega sodišča zavrže.

2.2.2. Sodišče prve stopnje je tožbo s sklepom z dne 12. marca 2019 [...] (ni prevedeno) zavrlo.

Navedlo je, da zadeva ne spada v področje pristojnosti upravnih sodišč. Ob citiranju člena 5, točka 4, različice zakona o upravnem sporu, ki se je uporabljala ob izdaji izpodbijane odločbe, je ugotovilo, da za odločbo o zavrnitvi izdaje nacionalnega vizuma ne veljajo izjeme iz te določbe in da zato ne more biti predmet nadzora v postopku pred upravnim sodiščem. V zvezi s sodbo Sodišča z dne 13. decembra 2017 v zadevi El Hassani (C-403/16), na katero je bilo opozorjeno v tožbi, pa je menilo, da se nanaša na schengenski vizum, medtem ko je tožeča stranka v obravnavani zadevi zaprosila za nacionalni vizum, ki se izda v skladu z nacionalnim pravom.

2.2.3. V kasacijski pritožbi zoper ta sklep se očita kršitev pravil postopka – in sicer člena 58(1), točka 1, zakona o upravnem sporu –, ki bi lahko pomembno vplivala na izid zadeve ter do katere je prišlo, ker je sodišče prve stopnje napačno presodilo, da odločba konzula o zavrnitvi izdaje nacionalnega vizuma ne more biti predmet sodnega nadzora, in zato neutemeljeno zavrlo tožbo zoper odločbo konzula. Tožeča stranka je obenem navedla, da bi moralo dvome, ki se v zvezi s tem pojavljajo, preučiti Sodišče Evropske unije.

2.2.4. Konzul je v odgovoru na kasacijsko pritožbo predlagal, naj se jo zavrne, pri čemer se je skliceval na člen 5, točka 4, zakona o upravnem sporu, ki po spremembi, pri kateri je bila upoštevana sodba Sodišča v zadevi El Hassani (C-403/16), določa, da je tožbo pri upravnem sodišču mogoče vložiti zoper odločbo o zavrnitvi izdaje schengenskega vizuma, ne pa nacionalnega vizuma. Konzul je poudaril, da se določbe vizumskega zakonika ne uporabljajo za nacionalne vizume, katerih postopek izdaje je določen v nacionalnem pravu. Ob sklicevanju na sodbo Naczelny Sąd Administracyjny (vrhovno upravno sodišče; v nadaljevanju: NSA) z dne 22. januarja 2014 je navedel, da se ta pravna reda ne smeta zamenjevati. Odločbo o zavrnitvi izdaje vizuma iz člena 32(3) vizumskega zakonika je treba torej razumeti izključno kot odločbo o zavrnitvi izdaje vizuma v smislu vizumskega zakonika. Taka razlaga je v skladu s sodno prakso Sodišča Evropske unije. Sodišče je v sodbi X in X (C-638/16 PPU, ECLI:EU:C:2017:173, točke od 40 do 47) razsodilo, da glede na to, da zakonodajalec Unije do danes ni sprejel nobenega akta na podlagi člena 79(2)(a) Pogodbe o delovanju Evropske unije (v nadaljevanju: PDEU) glede pogojev za izdajo – s strani držav članic – vizumov ali dovoljenj za prebivanje za daljši čas državljanom tretjih držav iz humanitarnih razlogov, vloge iz postopka v glavni stvari spadajo le pod nacionalno pravo. Položaj iz postopka v glavni stvari zato ni urejen s pravom Unije.

3. **Obrazložitev vprašanja za predhodno odločanje**

3.1. Dopustnost vprašanja za predhodno odločanje

NSA je sodišče države članice, zoper odločitve katerega po poljskem pravu ni pravnega sredstva, v smislu člena 267, tretji odstavek, PDEU. Razlog za predložitev pravnega vprašanja so dvomi glede pravilne razlage določb prava Unije, ki jih je treba odpraviti, da bo nacionalno sodišče lahko v zadevnem sporu sprejelo ustrezno odločitev.

3.2. Obrazložitev vprašanja za predhodno odločanje

3.2.1. V skladu s členom 3(2), točka 4, ustawa z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (zakon z dne 14. junija 1960 – zakonik o upravnem postopku; Dz. U. iz leta 2018, pozicija 2096, kakor je bil spremenjen; v nadaljevanju: zakonik o upravnem postopku) se določbe tega zakonika ne uporabljajo za postopke v zadevah, ki spadajo v pristojnost poljskih diplomatskih in konzularnih predstavništev, razen če je s posebnimi določbami določeno drugače. Postopek pred konzulom za izdajo nacionalnega vizuma je bil izveden v skladu z določbami ustawa z dnia 25 czerwca 2015 r. Prawo konsularne (zakon z dne 25. junija 2015 o konzularni zaščiti; Dz. U. iz leta 2017, pozicija 1545, kakor je bil spremenjen; v nadaljevanju: zakon o konzularni zaščiti). Člen 88 zakona o konzularni zaščiti določa, da je zoper odločbo konzula mogoča pritožba pri organu višje stopnje; v skladu s členom 94 tega zakona pa ima stranka v primerih, določenih s posebnimi predpisi, na voljo vlogo za ponovno preučitev zadeve s strani konzula, ki jo je treba vložiti v roku 14 dni od vročitve odločbe. Tak poseben predpis določa zakon o tujcih, katerega člen 76(1), točka 1, določa, da je v zvezi z odločbo o zavrnitvi izdaje schengenskega vizuma ali nacionalnega vizuma, ki jo izda konzul, mogoče vložiti vlogo za ponovno preučitev zadeve s strani tega organa. Konzul po ponovni preučitvi zadeve izda odločbo, ki je dokončna in je ni mogoče izpodbijati pri drugem upravnem organu, če gre za nacionalni vizum, pa ni mogoča niti vložitev pravnega sredstva pri sodišču.

3.2.2. V obravnavanem primeru je bil sodni nadzor izključen na podlagi člena 5, točka 4, zakona o upravnem sporu, v skladu s katerim upravna sodišča niso pristojna za zadeve v zvezi z vizumi, ki jih izdajajo konzuli. V zvezi s tem so v zakonu določene izjeme.

Iz člena 5, točka 4b, zakona o upravnem sporu izhaja, da lahko tožbo zoper odločbo konzula o zavrnitvi izdaje vizuma pri upravnem sodišču vložijo tujec, ki je družinski član državljana države članice Evropske unije, države članice Evropskega združenja za prosto trgovino (EFTA), ki je pogodbenica Sporazum o Evropskem gospodarskem prostoru, ali Švicarske konfederacije, v smislu člena 2, točka 4, zakona o vstopu na ozemlje Republike Poljske.

Zaradi spoštovanja sodbe Sodišča z dne 13. decembra 2018 v zadevi El Hassani je bil 4. marca 2019 uveljavljen člen 5, točka 4a, zakona o upravnem sporu, v skladu s katerim je pravica do vložitve tožbe pri sodišču priznana tudi, če se odločba

konzula nanaša na vizum iz člena 2, točke od 2 do 5 vizumskega zakonika, torej na schengenski vizum.

Vendar se ta sprememba ne uporablja za zavrnilno odločbo, ki je predmet postopka v glavni stvari. Odločba konzula o zavrnitvi izdaje tujcu nacionalnega vizuma (za dolgoročno bivanje) v skladu z nacionalno zakonodajo ne more biti predmet sodnega nadzora.

3.2.3. Predložitveno sodišče meni, da je treba vprašanje dopustnosti uporabe določbe nacionalnega zakona o upravnem sporu, v skladu s katero take zavrnilne odločbe ni mogoče izpodbijati v postopku pred sodiščem, presoditi ob upoštevanju smernic, ki izhajajo iz prava Unije.

Vendar predložitveno sodišče ni prepričano, ali mora biti v skladu s pravom Unije v zvezi z nacionalnimi vizumi (za dolgoročno bivanje) zagotovljena enaka raven varstva, kakršna za schengenske vizume izhaja iz zgoraj navedene sodbe v zadevi El Hassani.

Ta dvom izhaja predvsem iz dejstva, da so z določbami prava Unije pravice, ki jih ima tujec glede možnosti izpodbijanja zavrnilnih odločb v zvezi z različnimi vrstami vizumov, urejene drugače. Kot je razvidno iz sodbe El Hassani, izhaja obveznost določitve v nacionalnem pravu možnosti, da se zadeva v zvezi z dokončno odločitvijo o zavrnitvi izdaje vizuma obravnava pred sodiščem, iz načela učinkovitega sodnega varstva iz člena 47 Listine. Sodišče je izrecno navedlo, da se določbe Listine uporabijo, če država članica sprejme odločbo o zavrnitvi izdaje vizuma na podlagi člena 32(1) vizumskega zakonika.

Postopek izdaje vizumov za dolgoročno bivanje za razliko od postopka za izdajo schengenskih vizumov ni urejen z aktom prava Unije. Kot je pojasnilo Sodišče: ker institucije Unije niso sprejele zavezujočih aktov na podlagi člena 79(2)(a) [PDEU], se za obravnavo prošenj za izdajo vizumov ali dovoljenj za dolgoročno bivanje državljanom [tretjih] držav iz humanitarnih razlogov uporabi nacionalno pravo (glej sodbo X in X, točka 44).

Vendar iz stališča Sodišča po mnenju predložitvenega sodišča ni mogoče nedvoumno razbrati odgovora na vprašanje, ali je v zvezi z nacionalnimi vizumi dopustno, da se ne zagotovi obseg pravnega varstva, ki izhaja iz člena 47 Listine.

3.3. Obrazložitev dvomov predložitvenega sodišča

3.3.1. Predložitvenemu sodišču se v zvezi z razlago člena 21(2a) Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma v povezavi s členom 47, prvi odstavek, Listine porajajo dvomi glede vprašanja, ali je s tem členom določena pravica do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem v primeru, v katerem konzul zavrne izdajo nacionalnega vizuma. Na podlagi člena 45(2) Listine se svoboda gibanja lahko prizna državljanu tretje države, ki zakonito prebiva na ozemlju države članice. Taka pravica je bila s členom 21(2a) Konvencije o izvajanju

schengenskega sporazuma priznana osebam, ki imajo veljaven vizum za dolgoročno bivanje. Konvencija o izvajanju schengenskega sporazuma je del schengenskega pravnega reda in vir pravic posameznika. Pogoj za uresničevanje pravice do prostega gibanja je pridobitev vizuma za dolgoročno bivanje. Če se izda odločba o zavrnitvi vizuma za dolgoročno bivanje, ni mogoče uveljavljati pravice do prostega gibanja v državah schengenskega območja, ki izhaja iz prava Unije. V skladu s členom 47, prvi odstavek, Listine pa ima vsakdo, ki so mu kršene pravice in svoboščine, zagotovljene s pravom Unije, pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem.

3.3.2. Države članice morajo v okviru načela učinkovitega pravnega varstva zagotoviti varstvo pravic, ki jih imajo posamezniki na podlagi prava Unije, vključno s pravico do učinkovitega dostopa do sodišča, pri čemer pa delujejo v okviru načela procesne (institucionalne) avtonomije držav članic. Procesna avtonomija držav članic se razume kot pristojnost države članice za urejanje pristojnosti sodišč in (sodnih) postopkov za obravnavanje zahtevkov, ki temeljijo na pravu Unije, ob upoštevanju načel enakovrednosti in učinkovitosti (glej sodbi Sodišča z dne 16. decembra 1976 v zadevi Rewe (33/76, ECLI:EU:C:1976:188) in v zadevi Comet (45/76, ECLI:EU:C:1976:191)). Na obseg polja proste presoje, ki ga imajo v konkretnem primeru države članice pri opredelitvi načel in načina varstva pravic, ki izhajajo iz prava Unije, vpliva tudi obveznost spoštovanja člena 47, prvi odstavek, Listine. Pri ugotavljanju standarda varstva je treba upoštevati preudarke Sodišča, v skladu s katerimi je načelo učinkovitega sodnega varstva splošno načelo prava Skupnosti, ki izhaja iz skupnih ustavnih tradicij držav članic ter je varovano s členoma 6 (pravica do poštenega sojenja) in 13 (pravica do učinkovitega pravnega sredstva) Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (glej sodbo Sodišča z dne 13. marca 2007, Unibet (C-432/05, ECLI:EU:C:2007:163, točka 37)). Kot je razvidno iz sodbe El Hassani (C-403/16), se obveznost spoštovanja načela učinkovitega pravnega varstva iz člena 47 Listine nanaša tudi na pravila postopka v zvezi z možnostjo vložitve pri nacionalnem sodišču pravnega sredstva zoper odločbo o zavrnitvi izdaje schengenskega vizuma.

Obveznost spoštovanja člena 47 Listine bi bila v obravnavanem primeru lahko utemeljena z vsebino člena 21(2a) Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma, s katerim je pravica do prostega gibanja priznana tujcem z (nacionalnim) vizumom za dolgoročno bivanje. Nacionalni vizum je eno od sredstev, ki tujcu omogočajo izvrševanje pravice do prostega gibanja; če ga razumemo tako, ni bistvenih razlik med uresničevanjem te pravice na podlagi nacionalnega vizuma in izvrševanjem te pravice na podlagi schengenskega vizuma, izdanega državljanu tretje države. Predložitevno sodišče meni, da se kljub razlikam med posamičnimi vidiki pravil, pogojev in postopka dodeljevanja nacionalnih vizumov in schengenskih vizumov, obe vrsti vizumov nanašata na uresničevanje enake pravice, ki za tujca izhaja iz prava Unije. Neobstoj možnosti vložitve pravnega sredstva pri sodišču zoper dokončno odločbo o zavrnitvi izdaje nacionalnega vizuma lahko torej pomeni kršitev prava Unije, zlasti pravice do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem iz člena 47, prvi odstavek, Listine.

Tak položaj pomeni, da je raven pravnega varstva odvisna od vrste vizuma, za katero zaprosi tujec, čeprav se na podlagi vsake od obeh vrst vizuma prizna pravica do prostega gibanja na ozemlju držav članic. Predložitveno sodišče se torej sprašuje, ali je zaradi tega podana diskriminacija državljanov tretjih držav, ki zaprosijo za nacionalni vizum.

Predložitveno sodišče meni, da je na podlagi zgoraj omenjene zahteve po zagotovitvi ustreznega sodnega varstva pravic, ki izhajajo iz prava Unije, mogoče razlogovati, da je treba podobno raven varstva zagotoviti tudi v primeru izdaje odločbe o zavrnitvi nacionalnega vizuma.

Vendar predložitveno sodišče zaradi pomembnih razlik pri določanju pravil postopka, ki veljajo za izdajo schengenskih vizumov in nacionalnih vizumov, ni prepričano, ali je to stališče pravilno.

4. Stališče nacionalnega sodišča

Po mnenju predložitvenega sodišča se zdi, da je iz besedila člena 21(2a) Konvencije o izvajanju Schengenskega sporazuma v povezavi s členom 47, prvi odstavek, Listine razvidno, da se mora tujcu, ki zaprosi za nacionalni vizum, zagotoviti pravica, da zoper zavrnilno odločbo pri pristojnem sodišču vloži tožbo.

Ker pa to vprašanje v sodni praksi Sodišča ni bilo nedvoumno razjasnjeno, je za potrditev pravilnosti tega stališča predložitvenega sodišča potreben odgovor na vprašanje za predhodno odločanje iz tega sklepa.

5. Povzetek

Zaradi zgoraj opisanih dvomov v zvezi z razlago člena 21(2a) Konvencije o izvajanju schengenskega sporazuma v povezavi s členom 47 Listine, je upravičeno, da se Sodišču na podlagi člena 267, tretji odstavek, PDEU predloži vprašanje za predhodno odločanje. Od pravilne razlage teh določb bo odvisna možnost presoje utemeljenosti očitka iz kasacijske pritožbe. Zato je sprejetje predhodne odločbe nujno za rešitev zadeve, o kateri odloča nacionalno sodišče.

6. Prekinitev upravnega spora

[...] (ni prevedeno)